

Adults en acció

Nº 24 Juny de 2009

Associació Zitzània

En aquest número...

Obama, utopia o realitat?

A la secció "El cafè" podreu conèixer les opinions sobre aquest tema tan actual i altres com el dret a vaga, l'educació dels fills, etc.

A la secció de "L'anècdota de la teva vida" podreu conèixer la història d'unes vacances... i molt més.

A la secció de "Les activitats de l'escola" podreu recordar la festa de Dijous Gras, La XI Marató Literària i Els Jocs Florals.

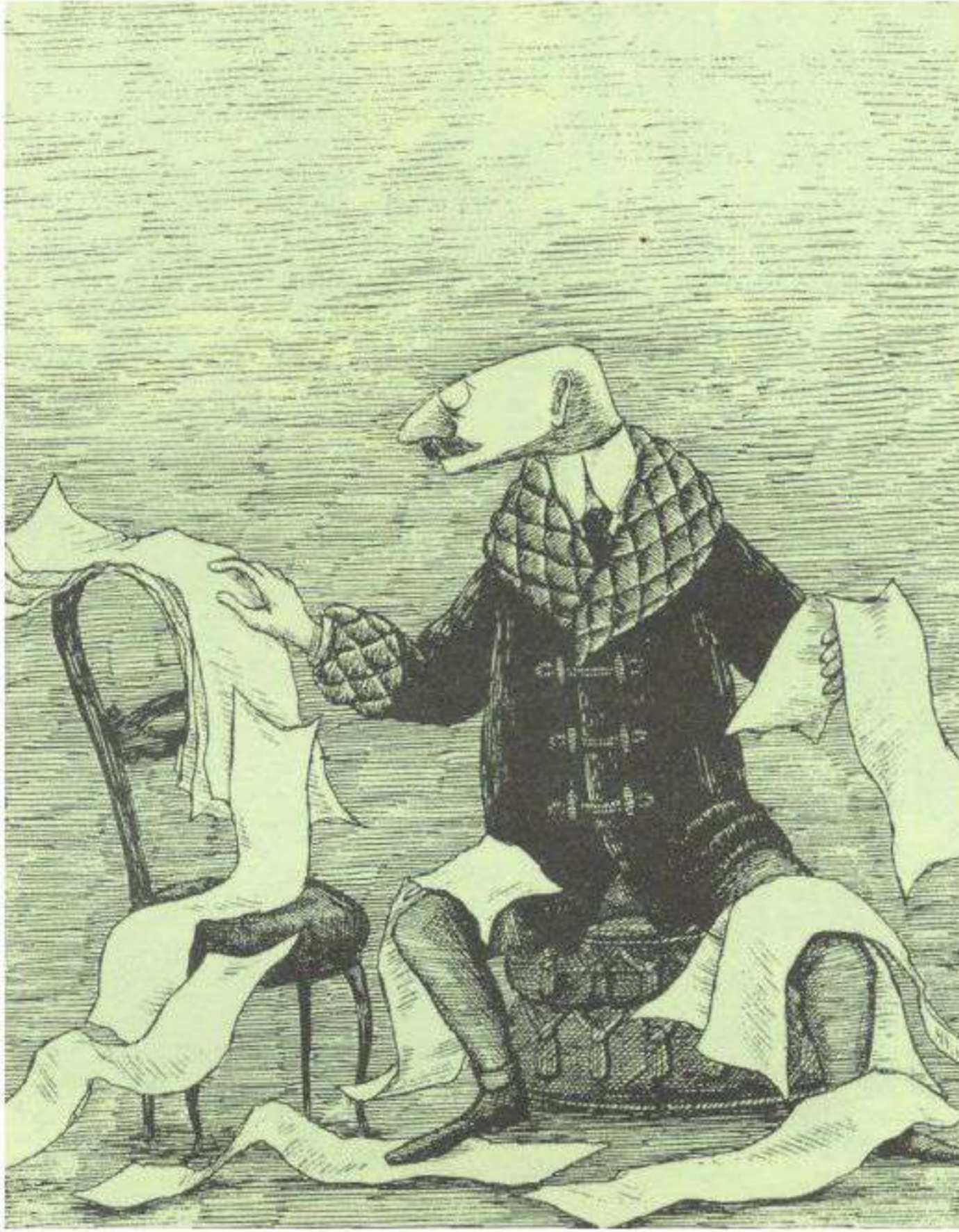
I no us perdeu la secció d'"Entreteniments". Gaudireu llegint els acudits i fent les sopes de lletres en anglès.

ÍNDEX

Editorial	3
El cafè	4
L'anècdota de la teva vida	19
Les activitats de l'escola	28
Dijous Gras	28
La XI Marató Literària	33
Els Jocs Florals	36
Ruta modernista per Sabadell	43
Per què...?	47
Sota la palmera	49
Entreteniments	51
Associació Zitzània	56

EDITORIAL

Aneu amb compte! Amb la Marató Literària, carregada d'amor, l'energia dels alumnes, el viatge a Roma i l'arribada de la primavera i l'estiu, la vida ha anat omplint l'escola a vessar. Les flors esclaten arreu: entre les pàgines dels llibres, dins el canó de projeccions (vigileu quan el professor l'encengui, no se us omplin els ulls de pol·len!), a la màquina de cafè, dins els pots de pintura... Alguns dels fruits d'aquesta vitalitat els trobareu recollits aquí, a la revista de l'escola. Hi trobareu les vostres reflexions sobre diversos temes

d'actualitat: la violència, l'educació dels fills..., les anècdotes més sorprenents de la vida d'alguns dels vostres companys, alguns dels textos que van ser llegits a la Marató Literària o que van guanyar els Jocs Florals... Voleu saber què més s'hi amaga? Doncs passeu la pàgina i comenceu a llegir. Per la nostra part, us volem agrair la vostra participació, esforç i creativitat. Sense vosaltres, la revista no existiria. Gràcies també a l'equip de la revista, que aporta idees, il·lustra els textos i dóna forma a la publicació.

Esperem que aquests darrers trimestres hagueu gaudit de totes les experiències que heu viscut en relació amb l'escola, i que els fruits del vostre esforç us hagin recompensat i alegrat. De moment, dir-vos que tingueu un molt bon estiu, que ens retrobarem l'any que ve amb renovades il·lusions i, per aquells que empreneu un nou camí, molta sort i felicitat!

La Comissió de la Revista

EL CAFÈ

Passeu al cafè. Aprofiteu aquest indret per alçar la veu contra tot allò que us disgusta i que creieu injust, o per celebrar els que considereu els petits o grans plaer de la vida.

PARES, NO AMICS

Vull aportar la meva experiència personal, amb els nens de l'ONG: "Llogarets infantils", de la qual he estat educadora, durant més de 8 anys. He pogut comprovar que la nostra conducta és determinant, ja que els nens són bàsicament imitadors de models. Fer-nos conscients d'això, implica adonar-se de l'enorme responsabilitat que tenim els pares i la societat en general.

A través de la meva experiència confirmo un fet fonamental: la base de tota aquesta problemàtica se centra en la falta de conciliació entre les persones i concretament entre el pare i la mare, és a dir, en la convivència. Aquesta actitud conciliadora repercuteix en els nens i recíprocament es va produint una evolució que es reflecteix en com creix l'autoestima del nen a casa, l'escola, etc. Això passa si mantenim una visió profundament humana de l'ésser humà, com un ésser creatiu que en potència té tot un seguit de capacitats que cal estimular amb amor i paciència perquè les desenvolupi. Aquesta actitud d'afecte sincer i entusiasme és allò que els mou i

estimula quan nosaltres som capaços de sentir-ho i transmetre-ho. L'amor és l'impuls principal per créixer i educar els infants. És necessari per caminar per la vida amb pas ferm i segur. Si no ho fem des d'una base d'amor, no serveix de res.

Els nens no neixen sabent. Som nosaltres qui hem d'orientar-los i posar els límits amb convicció i serenitat. Només si normalitzem una actitud impacient i agressiva, és quan ells acaben violentant-se i adquirint la mateixa conducta agressiva. Però si tenim la paciència per escoltar-los amb comprensió, són molt

agraïts. És un treball intens del dia a dia, però l'esforç val la pena.

Així aprenen a conviure amb uns valors practicats amb tolerància, claredat i responsabilitat que els ajuden a afrontar els problemes amb confiança i a solucionar-los amb una actitud positiva i oberta.

És urgent recuperar el paper i la raó femenina, la seva naturalesa real de medidora i reconciliadora.....Vivim en una societat patriarcal, vertical i jerarquitzada, en la qual l'home té el poder i tots els privilegis.....Abans que existís el patriarcat i, amb ell, la propietat privada, existia el matriarcat, una societat horitzontal i fraternal (Ref:Mitologia Arcaica i Dret Matern. Autor:J.J.Bachofen), on la dona gaudia del respecte i drets a la seva dignitat com a mare Avui dia, els necessitem a tots dos. L'home no pot prescindir de l'altra part, la femenina, que aporta la tendresa, l'amor i li ajuda a recuperar el control de la seva naturalesa agressiva (les guerres les fan els homes). Les dones han estat educades per viure sotmeses, anul·lades, fins a oblidar qui són i assimilar la mateixa actitud dèspota, dura i agressiva masculina, de la qual avui dia l'home

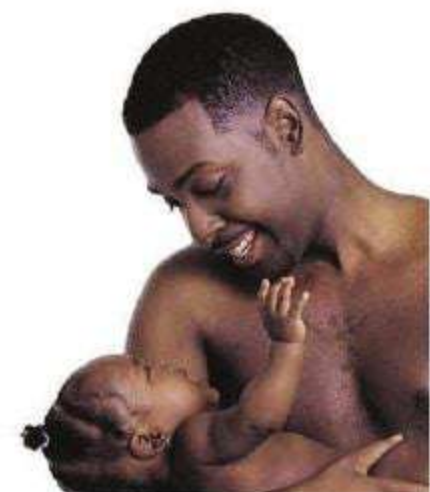
també n'és víctima. Ser pares, significa estar units en aquesta responsabilitat comuna no com enemics, sinó com amics. Són ells qui han de donar una resposta davant dels fills. Per això, la formació és tan important perquè en la base de tot desequilibri està la ignorància i la inconsciència.

Per tant cal que tots, pares, professors, institucions, mitjans de comunicació, mirem l'exemple que donem als nens i agafem la responsabilitat amb els nostres nens que són el millor que tenim, doncs d'ells depèn la convivència del futur. Cal madurar, no ens queda temps ja que s'estan perdent els autèntics valors, imprescindibles per a una convivència en PAU. Els nens són un tresor, són el futur i no ho sabem veure. Quin planeta els deixarem? Hem de recuperar el nostre sentit de pertinença a la terra que és la nostra casa, la casa de tots, la mare terra que ens sosté i alimenta. La terra no ens pertany, nosaltres li pertanyem a ella.

Carmen H.M, anglès inicial tarda.

COM EDUQUEM I COM ENS EDUQUEN?

Hi ha temes incomprensibles i ni pares ni fills sabem com fer-ho millor. Es com una pel·lícula de la qual mai sabrem si tindrem un bon inici o un final dolent, donem i aportem, però no tenim la certesa de si els fills rebran el que hem donat. Similar a un enigma on no hi ha llibre d'instruccions. Hi ha pares que els funciona donar tot el que tenen als fills i amb això els tenen contents, altres vegades hi ha fills que ni amb el món al seu propi nom estarien contents, trist, però cert. També, al contrari, tenim nens i joves agraïts als pares...No tenim un manual que ens digui com ens hem d'educar, no es pot transmetre la fórmula a les següents generacions per millorar i ser perfectes.

En conclusió, cadascú ha de seguir les pautes que li funcionin millor. En casos extrems es pot acudir a llicenciats en psicologia o pedagogia a fi de provar consells i deixar-se ajudar de la millor manera possible. Jo arribo a la següent conclusió: entre el meu pare i el seu no hi havia comunicació, al contrari que ara entre el meu fill i jo, una relació que és de tanta comunicació que ens en aprofitem mútuament.

Verònica Piqueres, GES II matí.

COM EDUQUEM ELS NOSTRES FILLS? COM ENS EDUQUEN ELS NOSTRES PARES?

Segons la meva opinió, l'educació que rebem dels nostres pares ens serveix de base per saber com educar els nostres fills. Una bona educació ha d'estar basada en uns valors morals i socials, com són, entre d'altres, la comunicació, el respecte, l'afecte i la responsabilitat.

Pel contrari, si els nostres pares no ens eduquen amb uns valors tan essencials com la comunicació, pos-

siblement serem unes persones insociables i intolerants.

També és molt important crear un vincle afectiu amb els nostres fills, que es trobi en un punt mig entre la tolerància i els límits que hem de saber establir.

Sonia Cobos, Curs d'accés a la universitat.

¿CÓMO EDUCAMOS A NUESTROS HIJOS?

Ésta es la pregunta ¿Cómo educamos a nuestros hijos? Pero creo que pocos sabemos la respuesta. Mucha gente lleva a sus hijos a colegios muy caros para que los eduquen bien.

Piensan que en un colegio privado tendrán la educación perfecta y no se paran a pensar que la mayor parte de la educación la tienen que recibir en su casa, con la familia: Participando en tareas del hogar, respetando al prójimo y a las cosas que les rodean. Sobre todo es importante la actitud de los padres ya que somos un ejemplo para ellos.

En conclusión ¿Creéis que sabemos qué significa la palabra educación? Y... ¿Nuestros hijos están recibiendo la más adecuada?

Josefa Domínguez Martín, GES I Matí.

LA EDUCACIÓN DE LOS HIJOS

Los padres de hoy en día no están pendientes de la educación de sus hijos, debido a que siempre están trabajando, dejando así a sus hijos a cargo de los abuelos, canguros o en ocasiones solos, porque no pueden contar con nadie.

Eso hace que los padres se sientan culpables y quieran compensar su ausencia con regalos caros, pero eso no es suficiente. Es necesaria la presencia de los padres en el día a día de sus hijos.

La atención y el cariño que les pueden ofrecer es fundamental para su educación, eso hace que se sientan seguros y protegidos, pero sabemos que no siempre funciona así, y eso hace que haya muchos casos de jóvenes agresivos.

Mª Luciana Souza, GES I tarda.

BARAK SIGNIFICA AFORTUNADO

Barak Obama es hijo de un negro y una blanca. EE.UU tiene un eslogan: El sueño americano se hace realidad en muchas ocasiones.

Dicen que América es generosa. No hay que ser rico para demostrar la inteligencia que se lleva dentro.

Obama tiene fuerza en su discurso. Su persona irradia carisma. Esta virtud es importante para las masas. Pensemos en las histerias colectivas, las buenas campañas publicitarias, la imagen familiar....

EE.UU. está fundado en una nación de emigrantes. Obama se identifica con ellos. Y como ellos busca su sueño. Siendo un presidente negro, las personas de ésta y otras razas se involucrarán más en la política, en actividades colectivas. Si Obama lo consiguió, también otros pueden tener sus oportunidades.

¿Obama podrá lograr todos sus objetivos? Será imposible acabar de la noche al día con la crisis mundial, Guantánamo, delincuencia ciudadana, corrupciones políticas, discriminaciones de toda índole y violencias de todos los géneros.

Sería un gran logro si EE.UU. tuviera sanidad pública. No todos sus habitantes pueden sufragar el tener su sanidad privada. Hilary lo intentó y no lo consiguió. La gran suma de dólares que cuestan las promociones de los candidatos para llegar a ser presidentes, son válidas si el candidato tiene la fuerza necesaria para defender sus objetivos delante de sus opositores.

Un refrán catalán dice que " qui toca l'oli se n' unta les mans". No quisiera. Sería una decepción si Obama se convirtiera en un clon de Bush. ¡Una gran decepción! Hay muchas esperanzas puestas en él y en su gestión. Queda pendiente la decisión del problema de Afganistán.

Lidia Bosch, GES I matí

OBAMA, UNA VIDA SORPRENENT

Barack Obama va néixer el 4 d'agost de 1961 a Honolulu (Hawai). El seu pare era d'origen africà (Kenya) i la seva mare d'EEUU (Kansas). Quan l'Obama tenia dos anys el seu pare va tornar a Kenya i aleshores la seva mare i ell van tornar a casa dels avis, els pares de la mare.

El cap d'un temps la mare d'Obama es va tornar a casar amb un estudiant universitari d'origen indonesi i la família se'n va anar a viure a Yakama (Indonèsia). Allà va néixer la germana petita de Barack, Maya. Tanmateix, quan el padastre va començar a progressar professionalment, la parella es va distanciar i la mare d'Obama es va tornar a separar. La dona i els tres fills van tornar a Ha-

wai a casa dels avis, però la mare d'Obama, que tenia un fort esperit de voluntariat, no es volia quedar a casa. Així, doncs, va deixar els fills amb els avis i es va dedicar a recórrer diferents parts del món fent treballs d'antropologia i voluntariat. Ja que la mare veia els fills unes dues vegades a l'any quan tornava de vacances, Obama es va criar amb els avis.

Obama va estar a casa dels avis fins als 19 anys, edat a la qual va marxar a estudiar ciències polítiques a Nova York. Inspirat pels valors que li havia inculcat la seva mare, mentre estudiava Barack es va fer voluntari d'un ONG.

L'any 1988 Barack Obama va decidir anar a Kenya, la terra del seu ja difunt pare, per intentar trobar les seves arrels.

L'any 1995, el mateix any que començava la seva carrera política, la vida d'Obama va canviar: la seva mare amb 52 anys va morir víctima d'un càncer. Segons ell mateix explica " A Oahu, a on les ones xoquen amb les roques, Barack, Maya i un grup reduït d'amics van llençar les cendres d'Ann Dunham", la mare del futur primer president afroamericà dels EEUU.

Maria Jose Caña, GES II

PRESIDENTE OBAMA

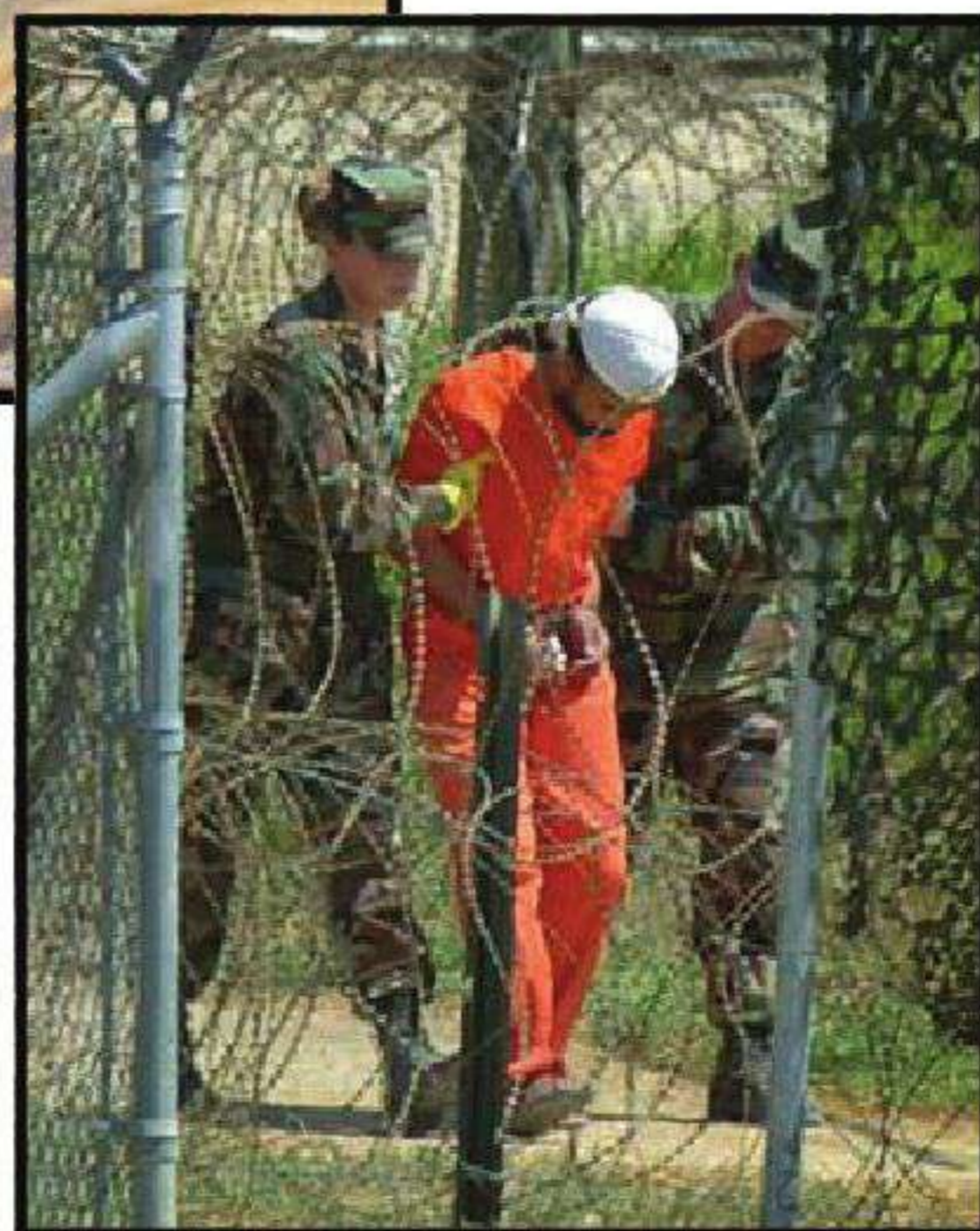
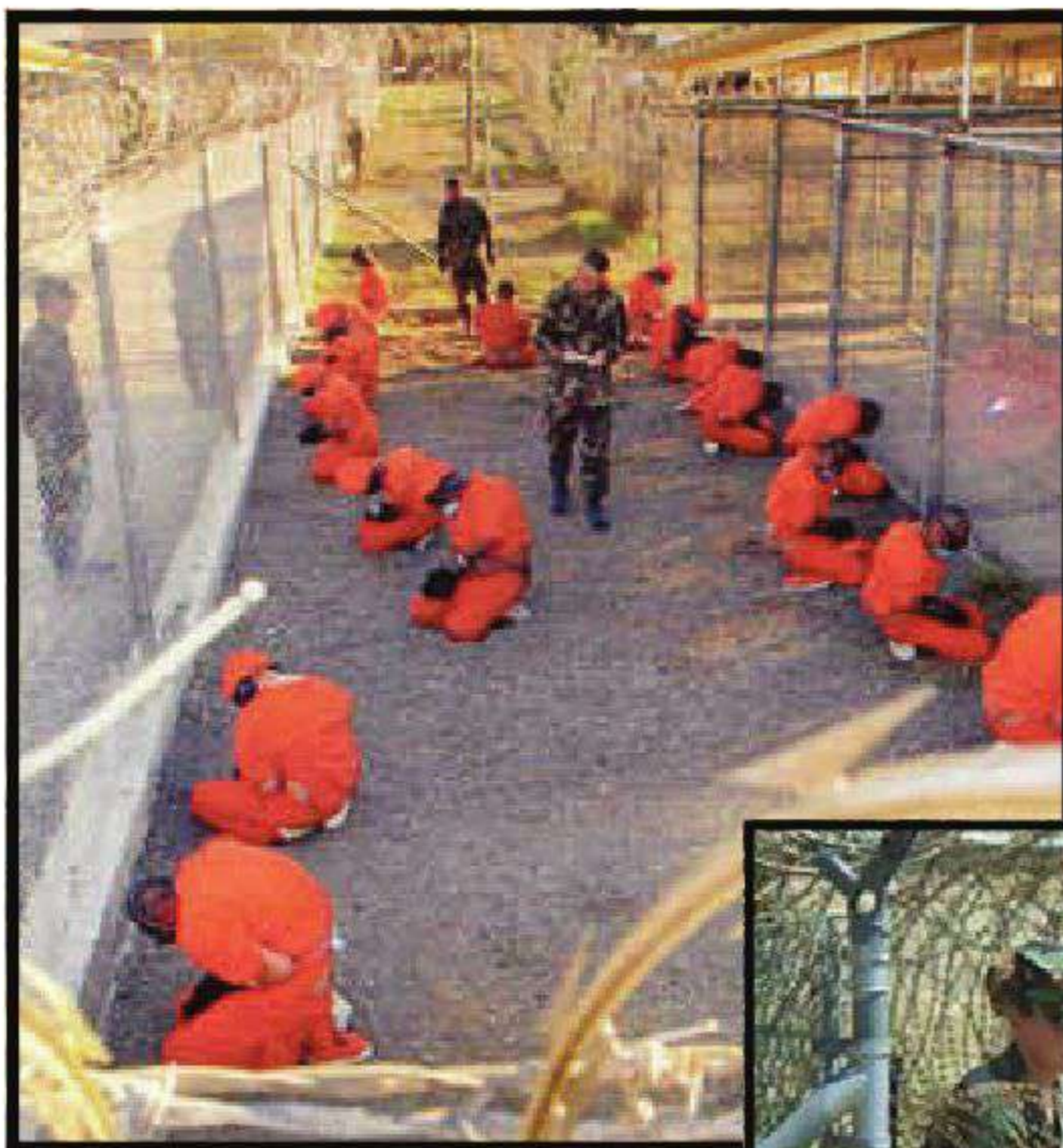
Desde aquellos años sesenta, en los que el ideal de los negros americanos se vio trágicamente truncado por el desgraciado asesinato de un hombre de raza negra llamado Luther King,

que por aquella época tuvo el valor de enfrentarse a los blancos americanos, ningún hombre negro había osado presentarse a candidato a la Casa Blanca. Por eso, la elección de Obama ha sido, además de un logro y reto personal, un auténtico triunfo para la sociedad americana, que estaba sumida en el caos económico sin fronteras y con precedentes, como el crack de la bolsa del 1929, siendo la era Bush la peor de los EEUU, ya no sólo económicamente, sino por bajas humanas en guerras fraticidas, un auténtico desastre llevado a cabo por un gobierno imperialista y corrupto.

Así pues, los ciudadanos del mundo esperamos y confiamos que el nuevo presidente Barack Obama, nacido en Hawai, de padre senegalés y de madre americana, levante el país hacia la prosperidad y justicia, pues siendo gran admirador de Abraham Lincoln, defensor a ultranza de los derechos humanos y abolicionista, sea también ejemplo de futuras generaciones en un mundo mejor. Y, por último, a pesar del Ku-Klux-Klan, Obama vivirá.

Eulalia Martínez, GES I tarda.

EN ALGUNS CASOS ESTÀ JUSTIFI- CADA LA VIOLÈNCIA PER LLUI- TAR CONTRA LA VIOLÈNCIA?

La qüestió que es planteja és de difícil resposta.

La violència és un acte irracional que l'ésser humà utilitza per imposar el seu criteri. És obvi que en el moment que agredeixes físicament o verbalment una altra persona perds la raó.

Desgraciadament, la violència està a l'ordre del dia. Això ho veiem en titulars que ens parlen d'assassinats a esposes entregades en mans de bèsties que prenen el "títol" de marits o "companys sentimentals".

En el moment que llegim aquestes notícies a tots ens bull la sang i pensem en la cita bíblica que diu: "dent per dent i ull per ull".

Per sort o per desgràcia, hi ha una llei que no permet que cadascú es prengui la justícia per la seva mà i es vengui d'aquells que no coneixen el límit.

Mercè Labrandero, Curs d'accés a la universitat.

LA VIOLENCIA

Utilizar medios violentos no está justificado en ningún caso.

La gente que normalmente se pone violenta usa este fin para solucionar sus problemas aun sabiendo que esto agrava la situación.

Antiguamente, Ganhon estaba en contra de la violencia y a favor de la paz. Luchaba por la paz y fue asesinado. También se suele usar la violencia en manifestaciones, destrozando mobiliario urbano, vehículos estacionados en la vía pública, comercios... y las personas acaban revelándose contra los cuerpos de seguridad, que sólo intentan paralizar estos actos y vigilar que no hayan males mayores.

Estos hechos, afortunadamente, no los llevan a cabo toda la gente.

En definitiva, no hay que usar medios violentos en ninguna situación.

Lidia Sanz, GES I matí.

DERECHO A LA HUELGA

Como el mismo título lo dice, la huelga es un derecho, y las personas, ya sea como individuales o como colectivos, pueden y deben ejercerlo para reclamar los derechos que crean que hayan sido o vayan a ser vulnerados, como último recurso después de agotar el diálogo.

Los límites a la huelga son las acciones que privan de libertad a los demás o que atacan los derechos ajenos. Es decir, una huelga es una manifestación

pública y evidente dirigida a los demás, hacia los que no están implicados, hacia los directivos y hacia el gobierno para evidenciar un desacuerdo claro, contundente y grupal (por aquello de que la unión hace la fuerza). Sin embargo, una acción de este tipo no puede desembocar en agresiones, insultos o destrozos.

Aquellos otros, los que no están implicados, los llamados afectados, esos que puntualmente sufren los efectos de la huelga, no siempre entienden los motivos, sobre todo si tienen que padecer largas horas de espera sin noticias, largas caravanas o desvíos de ruta sin conocimiento de causa. De una manera u otra, y sobre todo si se cree que el motivo base es el aumento salarial o la reducción horaria, no hay solidaridad, sólo a veces un cierto asentimiento de vaga comprensión.

Así que cuando otros medios no dan resultado o cuando todo un colectivo está implicado, la huelga es una alternativa y la normalidad pública se altera para dar conocimiento de la misma. ¿Cómo si no los medios darían cuenta de ella en una sociedad tan individualista como la nuestra?

Iñaki Garay, GES I vespre.

SOM SOLIDARIS AMB ELS TREBALLADORS QUE FAN VAGA?

Sempre que hi ha un avís de vaga d'un sector, la nostra preocupació principal és saber si ens afectarà. Si no és així, la vaga ja no és el nostre problema i neguem la nostra solidaritat als implicats. Aquesta situació ens porta a que quasi mai aconseguim les nostres reclamacions, que tard o d'hora, directa o indirectament, són beneficioses per a tothom.

Per exemple, quan hi ha una vaga de transports, tots els usuaris se'n queixen i la critiquen en lloc d'ajudar a que els treballadors assoleixin els seus propòsits. El mateix passa quan hi ha vaga de mestres o de qualsevol indústria, les nostres queixes per fal-

ta de servei superen la nostra solidaritat; per tant, la majoria de vegades les vagues perden força.

D'altra banda, també crec que hi ha sectors on les vagues s'haurien de limitar, o com a mínim oferir serveis mínims. De fet, és el que passa actualment en els sectors de primera necessitat.

Concluent, si les vagues es fan per millorar les condicions de les persones d'un sector, no hauríem d'ajudar, encara que no ens afecti? A més, no ens agradaria que se solidaritzessin amb nosaltres si estiguéssim fent vaga?

Àlex Fernàndez, Curs d'accés a la universitat.

EL DERECHO A HUELGA

La huelga es un derecho fundamental para cualquier trabajador, ya que es una forma legal de reivindicar y / o pedir que se haga justicia en algún ámbito relacionado con el puesto de trabajo; ya sean las condiciones salariales, la seguridad e higiene, etc.

Es cierto que las huelgas, muchas veces, afectan a ciudadanos que no están relacionados con la reivindicación, pero para no perjudicarlos gravemente, existen los servicios mínimos, que siempre se han de respetar.

No tendría que ser necesario alterar la normalidad, ni molestar a otras personas para reclamar lo que es justo; pero muchas veces, si una reclamación no tiene repercusión en los medios de comunicación, o si nadie habla de ello y no se crea un conflicto entre los "beneficiarios" y los "afectados", no se consigue lo que se está reclamando.

Yo estoy de acuerdo con las huelgas, siempre que se hagan para reivindicar algo que es justo.

Sílvia Miras Fernández, GES II matí

L'ANÈCDOTA DE LA TEVA VIDA

Quina és la teva millor anècdota? Aprofita aquest espai de la revista per explicar-nos aquella anècdota sorprenent o divertida que et faci il·lusió compartir amb nosaltres.

UNA SOMBRA

Esto pasó hace muchos años. Yo era una niña de doce años, más o menos, vivía en el campo con mis padres y hermanos. La casa más próxima a la nuestra estaba a unos 900 metros. Vivían allí otros chicos de nuestra edad. Nos juntábamos a menudo y pasábamos buenos ratos juntos, viendo la televisión, charlando, jugando. Una noche volvíamos de pasar un rato con ellos, y a unos 100 metros de distancia vimos una sombra al borde del camino. La noche era muy clara, había luna llena y se podía ver a distancia bastante bien. Nos quedamos los dos parados sin saber qué hacer, si seguir o volver. Aquella sombra era la silueta de una persona. Era delgada, de media estatura, llevaba un sombrero y estaba inmóvil. Mi hermano y yo nos quedamos esperando a ver qué dirección tomaba, pero ni un solo movimiento, nada. Decidimos seguir nuestro camino; por fuerza teníamos que pasar por delante de aquella sombra.

Comenzamos a caminar, despacio y muertos de miedo, sin decir palabra ninguno de los dos. A medida que nos acercábamos más, la sombra se hacía cada vez más pequeña, hasta desaparecer de nuestra vista. Aceleramos el paso y cuando llegamos a la altura de donde se suponía que habíamos visto la misteriosa silueta, no había nadie, ni sombra, ni silueta ni nada. Llegamos a casa sofocados , asustados, como si hubiésemos visto un fantasma. En casa nadie nos hizo caso; al contrario, según ellos nos estaba bien empleado por regresar de noche a casa. Nunca supimos de dónde, ni hacia dónde se fue aquella misteriosa sombra. Después de mucho cavilar , mi hermano y yo llegamos a tener una ligera sospecha de a quién podía pertenecer aquella sombra, pero nunca llegamos a salir de dudas. Parece algo irreal, pero no lo fue. Son cosas que pasan sin poder darle una explicación, pero que no dejan de ser realidad.

Carmen Bahamonde. Anglès Inicial.

VACANCES A SUÏSSA

Pels volts de l'any 1990 acostumàvem a anar de càmping i allà vam conèixer a un planxista i pintor de cotxes. Nosaltres teníem un Renault 18 que ens anava molt bé, però ja tenia uns nou anys.

Un dia, aquest planxista ens va dir que acabava de pintar un Renault 21 que només tenia 2 anys i que portava 40.000 Km. Va dir que el venia per 1.200.000 ptes. Ens va semblar bé i el vam comprar.

Aquelles vacances amb el R 21 vam voler anar a Suïssa, però quan vam arribar a la Jonquera, el cotxe va començar a fallar fins que es va parar. Ens el va arreglar un mecànic d'allà, que ens va dir que el problema era la corretja de distribució, i vam poder arribar fins a Nyon (Suïssa).

Al dia següent el cotxe es va tornar a parar i vam anar a alguns mecànics. Quan veien el cotxe i que nosaltres érem espanyols, no ens el volien arreglar. Al final a la Renault de Nyon ens van dir que sí, però que l'hauríem de deixar una setmana, perquè havien de fer-li el motor nou.

Quan vam anar a recollir el cotxe, el director de la Renault ens va dir que com ens havíem atrevit a fer un viatge tan llarg amb aquell cotxe. Jo vaig dir que ens l'havia venut un amic, i ell va respondre: "No ser amigo, amigo a la cárcel y el coche al desguace. Este coche ha tenido un accidente y quedó como un acordeón. Está todo hecho polvo".

Ens va cobrar 250.000 ptes. per fer-nos un motor nou. Ens va dir que sobretot no viatgessim amb aquell cotxe i que per tornar a Espanya anéssim molt en compte i molt a poc a poc. I així ho vam fer.

Quan vam arribar a Sabadell vam haver de comprar un cotxe nou perquè es quedessin el R 21.

Finalment, d'aquell amic del càmping no en vam saber mai més res.

Pepita Vidal. Anglès funcional

EL MEU GERMÀ

El professor ens ha demanat que hem d'escriure algun text, així que, com bona alumna, vaig a veure què surt.

En aquells temps en què començava la meva etapa com alumna, quan jo tenia set anys i el meu germà nou, vam fer la primera comunió, tots dos junts. Va ser un dia molt especial, ell vestit amb una americana i pantalons de color beige, jo amb un vestidet blau, molt bufó.

Vam fer un dinar a casa amb els veïns i la família, ens van regalar algunes cosetes i diners, que cadascú va guardar com un tresor. Tot va anar molt bé.

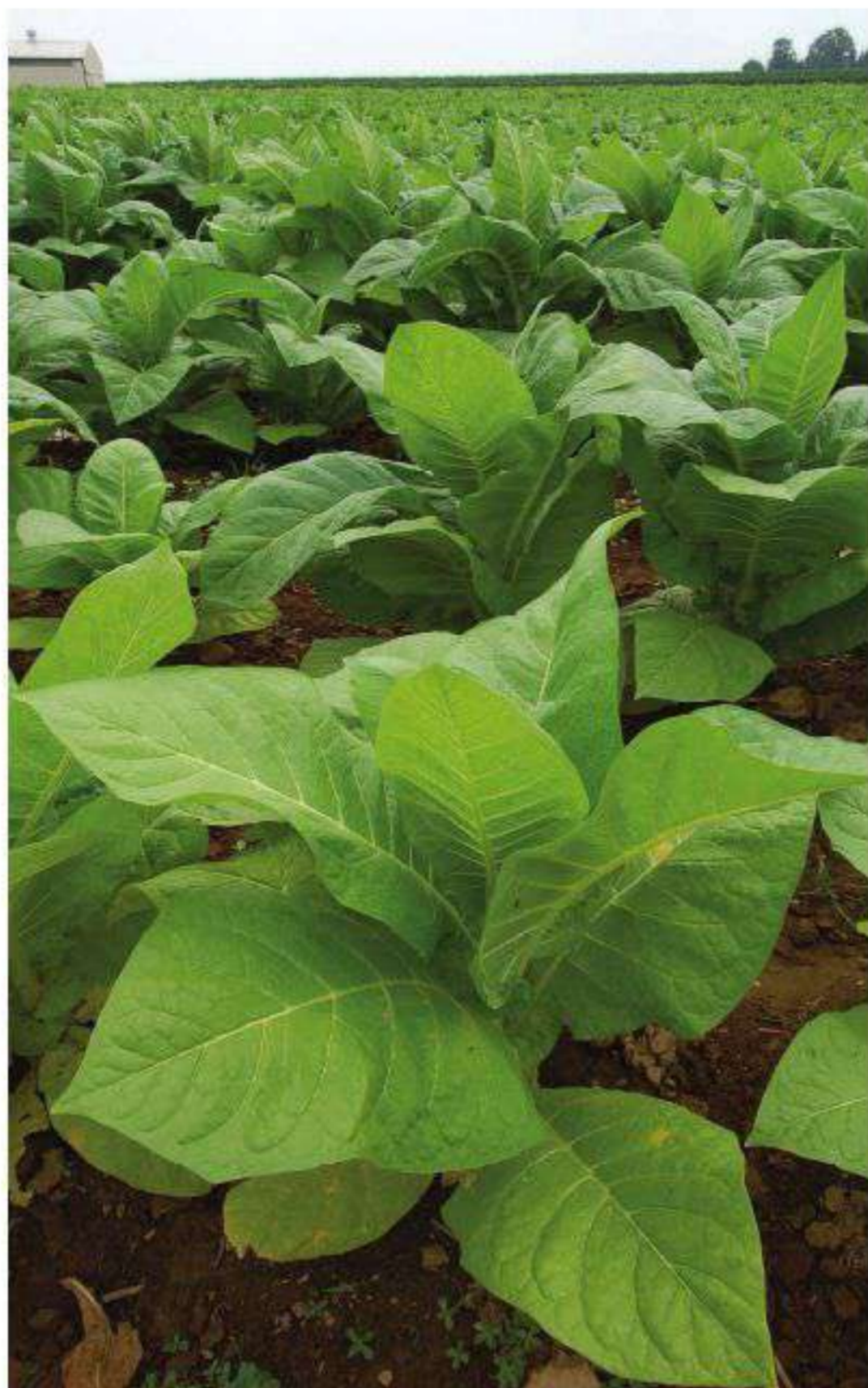
Al meu germà li van regalar una ploma estilogràfica, i als pocs dies, a l'escola, un company de classe se

la va trencar. Ell volia estalviar-se una bona esbroncada, no una pallissa perquè mai ens havien posat la mà a sobre, no va haver de rumiar massa, més aviat va aguditzar el seu poder de convicció. Al poc temps d'aquest incident, va començar a dir-me que li havia de donar els meus diners de la comunió, per comprar-se una altra ploma i que el nostre pare mai s'assabentés. Així va ser, vam arreplegar els diners de tots dos i en vam comprar una de nova. El meu pare mai es va assabentar.

Jo encara espero que em torni els diners, i amb el record, encara, ens fem un fart de riure. Ara m'adono que mai ens podem imaginar el que pot arribar a amagar un nen.

Maria Berbel. Català Bàsic.

VACANCES AL POBLE

Tota la meva família es de Càceres i va emigrar a Catalunya en busca de feina, encara que la majoria es va quedar al poble. Jo vaig arribar a Sabadell amb un any d'edat.

El que m'agradaria explicar-vos és com eren les nostres vacances fa alguns anys. Com ja us podeu imaginar, sempre anàvem al mateix lloc, al poble!! Al contrari del que li passaria ara a la majoria dels nens, la meva germana i jo estàvem desitjant agafar les vacances al col·legi, per poder anar a veure als nostres avis, oncles i cosins, que vivien a Talayuela. Moltes vegades nosaltres dues marxàvem en autocar, abans que els pares, i ells arribaven a l'agost.

El meu avi patern tenia una plantació, no massa gran, de tabac i a l'agost, abans de la festa del poble, calia penjar-lo al sequer. Per nosaltres era quasi com un ritual, ja que no ens ho preniem com un treball. El que pensàvem és que érem tots plegats, per ajudar els avis, que cadascú tenia una feina, que menjaríem el que preparava l'àvia i que ens agradava moltíssim.

Recordo que els pares i les mares tallaven les plantes de tabac i ficaven un clau per penjar-lo, però esperaven que arribés l'avi amb els més petits en el carro tirat per un ase. Al sequer, a la planta mes alta, es posaven el pare i un oncle. Els nens, segons l'edat, tenien la seva feina: els més petits, amb l'avi, enfilaven les fulles que havien caigut per un filferro; altres donaven les plantes a un cosí, que, a sobre d'un bidó, era l'encarregat de fer arribar les fulles als pares, que estaven al primer pis. Per a tots nosaltres era com un joc, no pas una obligació, i estàvem desitjant fer-nos més grans per poder pujar més amunt. Nens i nenes fèiem la mateixa feina.

Quan arribava el quinze d'agost, ja estava tot preparat per a la festa del poble i començaven les vacances de veritat per a la gent que vivia allí.

VIATGE CURIÓS: POR I RIURE

A l'any 1993 em va tocar un viatge a Tenerife. El vam preparar molt bé i vam arribar, el meu marit i jo, a un hotel molt bonic, i estàvem sorpresos de que estigués tan ben organitzat. Vam fer moltes excursions, les més divertides van ser les de muntar a camell, i en una d'elles, pujo a sobre del camell, em posen tres sacs de sorra, per equilibrar la càrrega, i quan puja el meu marit, s'aixeca el camell, que es deia Coca-cola, i de cop i volta caic per l'altre costat. Tots dos ens vam fer un fart de riure.

Una altra excursió que em va impactar molt va ser la del casino. Mai havia vist dones i homes jugant-se tants diners.

Ara arriba el més curiós: la fi del viatge. Al matí un cotxe ens va recollir a l'hotel, ens va dur a l'aeroport, vam deixar les maletes i havíem de passar el control de passatgers. Va passar el meu marit, tan tranquil, i quan em disposava a passar-lo jo, iplaf! comença a xiular. Torno enrere, em trec el rellotge, l'anell,

torno a passar i torna a xiular, s'apropa la policia a veure què succeeix. Van començar a interrogar-me, va venir una dona policia i em va demanar que l'acompanyés a una dependència per escorcollar-me. Jo tenia una por terrible. El meu marit ,a l'altre costat, estava neguitós i preocupat, sense poder passar a on jo em trobava. Era tanta la por i els nervis d'aquell moment que vaig dir als policies que duia una pròtesis dental de metall, que sospitava que era això el que feia saltar l'alarma, però van dir que mai havia passat això, però em van veure tan apurada que em van aconsellar que em traiés la pròtesis. Em vaig girar, vaig demanar als de la cua que no miressin si els hi feia fàstic, fins i tot els policies reien, però tot i la por i els nervis vaig aconseguir treure'm la pròtesis. Torno a passar el control i ... sorpresa! No xiula, em fan passar varies vegades i no xiula, torno a colocar-me la pròtesis i ..iplaf! torna a xiular, la policia estava sorpresa, mai havien trobat un cas així.

Al final, em vaig girar i vaig dir a la gent i al policies que ara podien riure a riallades, i tots van començar a riure, inclosa jo.

Ana Mª Bravo Santana. Català Bàsic.

UNA EXPERIÈNCIA VISCUDA

Tenia 19 anys quan vaig prendre la decisió de deixar els estudis, decisió de la que avui em penedeixo, deixar la família, casar-me i anar-me'n a viure a l'estranger.

Quan vaig veure el lloc on havia de viure, vaig quedar meravellada: Niederroth. Era un poble molt a prop de Dachau, conegut perquè hi va haver un camp de concentració nazi. Era un poble molt petit, un poble dedicat a la pagesia on et podies trobar vaques o gallines pel carrer. Tot era camp al seu voltant. Hi havia un petit supermercat, un forn, una església i un bar.

La casa on havia de viure era petita, però molt acollidora, i tenia un gran jardí on podies trobar tant ratolins com eriçons.

La gent que vivia allà era molt amable i em va fer sentir molt bé, l'únic problema que vaig tenir, va ser l'idioma, ja que no sabia dir ni hola en alemany.

La veritat és que la gent de Bayern, regió on vaig estar, era molt simpàtica, alegre i agradable.

Aviat vaig començar a fer un curs d'alemany, el feia a München. Em recordo que al principi agafava el tren per anar-hi, anava amb el cap baix i em situava en un racó perquè ningú em preguntés res.

La ciutat de München és preciosa i encantadora. Té edificis impressionants i majestuosos, un ajuntament amb un rellotge on cada hora surten uns ninots ballant, i el que més em va agradar és l'anomenat Englischer Garten, un parc al centre de la ciutat on la gent va fer exercici, passejar o a menjar i beure en el seu jardí.

Al cap d'un any ja podia mantenir una conversa amb qualsevol persona, per això vaig decidir buscar treball. Vaig trobar el millor, treballar a una guarderia. Això va ser el millor que em va poder passar. Allà vaig aprendre a sortir-me'n de moltes coses, ja que els nens no m'ho van posar gaire fàcil. Recordo que una vegada a la setmana havia de llegir un conte, era un bon exercici de pronunciació, però els nens moltes vegades no m'entenien, i llavors, es reien de mi.

En aquell lloc vaig conèixer a una gran amiga, es diu Rita. Ella i la seva parella, Klaus, són dos enamorats de la Selleta, una petita colònia alemanya que hi ha a Vinaròs, i encara, avui en dia, ens veiem quan venen a fer les vacances aquí.

Si he de resumir en poques paraules la meva estança a Alemanya, diria: soledat, maduresa i experiència.

Paqui Rodríguez. Català Bàsic.

LES ACTIVITATS DE L'ESCOLA

Per aprendre, per compartir, per divertir-nos ...

GRAN FESTA DE CARNAVAL I DIJOUS GRAS

Enguany, per dijous gras, hem tornat a gaudir de les delicioses truites que els alumnes de l'escola han preparat. N'hi ha hagut de tot tipus, però totes boníssimes! S'han atorgat premis a les més saboroses, les més originals i a la millor presentació. A més a més, aquest any hem volgut celebrar el carnestoltes, que com sabeu va íntimament relacionat amb la diversió i les disfresses. En aquestes fotos podeu veure una mostra de com va ser la celebració!

Aquí podeu veure la truita de pinyons ,té bona pinta , eh!!??

Hi va haver truites on la llonganissa tenia forma flor!!

Com podeu veure, les millors cuineres no es van quedar sense premi!!!

Y EL CANAL PLUS ..

Disfresses per tots els gustos, però sens dubte una de les més famoses d'aquest carnaval ha estat la de Hippy i... ara veureu quines més!!

Alguns fins i tot van anar a la vora d'un riu a fer un té amb uns plats típics del Marroc, tant dolços com salats, que estaven boníssims!!!

LA MARATÓ LITERÀRIA

Aquí teniu alguns dels textos que es van llegir aquest any a la Marató Literària, que enguany tractava el tema de l'amor.

Juan Ramón Jiménez. *Platero y yo* (Capítulo XLIII - Amistad).

Nos entendemos bien. Yo lo dejo ir a su antojo, y él me lleva siempre a donde quiero.

Sabe Platero que, al llegar al pino de la Corona, me gusta acercarme a su tronco y acariciárselo, y mirar el cielo al través de su enorme y clara copa; sabe que me deleita la veredilla que va, entre céspedes, a la Fuente vieja; que es para mí una fiesta ver el río desde la colina de los pinos, evocadora, con su bosquecillo alto, de parajes clásicos. Como me adormile, seguro, sobre él, mi despertar se abre siempre a uno de tales amables espectáculos.

Yo trato a Platero cual si fuese un niño. Si el camino se torna fragoso y le pesa un poco, me bajo para aliviarlo. Lo beso, lo engaño, lo hago rabiar... Él comprende bien que lo quiero, y no me guarda rencor. Es tan igual a mí, tan diferente a los demás, que he llegado a creer que sueña mis propios sueños.

Platero se me ha rendido como una adolescente apasionada. De nada protesta. Sé que soy su felicidad. Hasta huye de los burros y de los hombres...

Federico García Lorca. *Gacela del amor desesperado.*

La noche no quiere venir
para que tú no vengas
ni yo pueda ir.

Pero yo iré
aunque un sol de alacranes me coma la sien.
Pero tú vendrás
con la lengua quemada por la lluvia de sal.

El día no quiere venir
para que tú no vengas
ni yo pueda ir.

Pero yo iré
entregando a los sapos mi mordido clavel.
Pero tú vendrás
por las turbias cloacas de la oscuridad.

Ni la noche ni el día quieren venir
para que por ti muera
y tú mueras por mí.

Frases sobre el matrimonio

Casarse está bien. No casarse está mejor.

San Agustín

Seguramente, existen muchas razones para los divorcios; pero la principal, es y será la boda.

Jerry Lewis.

El amor es el único deporte que no se suspende por falta de luz.

Noel Clarasó

El amor es un crimen que no puede realizarse sin cómplice.

Charles Baudelaire

El amor es así, como el fuego: suelen ver antes el humo los que están fuera, que las llamas los que están dentro.

Jacinto Benavente

El amor es ciego, pero el matrimonio le restaura la vista.

Lichtenberg.

El amor no tiene cura, pero es la medicina para todos los males.

Leonard Cohen

La medida del amor es amar sin medida.

San Agustín

Ten los ojos bien abiertos antes del matrimonio; y medio cerrados después de él.

Benjamín Franklin

El amor y la tos no pueden ocultarse.

Proverbio italiano

Amor no es mirarse el uno al otro, sino mirar los dos en la misma dirección. *Antoine de Saint Exupéry*

ELS JOCS FLORALS

Aquí teniu alguns dels textos guanyadors dels Jocs Florals d'enguany. Esperem que gaudiu de la seva lectura.

STARS IN THE SKY

In the summer , in the middle of August ,
at nights , from 14 th to 17 th,
there is a very beautiful phenomenon ,
when the moon begins to shine its light
and the stars fill the sky .

" Falling stars " appear,
also called " tears of Saint Lorenz " .
If you go to the country in a place,
where the lights of cities are far away,
and you look at the sky,
you will see the stars running quickly,
and with a brilliant long tail.
In this moment, close your eyes
and make a wish.....
Perhaps this wish will become a reality.

Josefa Perich, Categoria A

CONVERSACIONES ENTRE BRUNA Y PAU

-¡Bruna, Bruna, ven y tiéndete a mi lado!

- ¡No, no, qué va! Acaban de cepillarme y no quiero estar otra vez echa unos zorros. ¡Yo no soy de muchos pelos y cada vez que me pasan el dichoso cepillo veo las estrellas!

-No me seas tozuda, ¡estírate a mi lado!

- ¡Ya, muy bien! Pau, voy a obedecerte.

- Dime, Bruna, ¿qué ves en el cielo?

-Lo veo azul. Con algunas nubes.

- ¡Vamos, sé un poco imaginativa! ¿Qué forma ha tomado la nube que está sobre nuestras cabezas?

- ¡Ah! Sí, pues... parece la barriguita de un burrito. ¡Sí, sí, grisácea! En una ocasión escuché que Platero la tenía así.

-Y el cielo, ¿qué te parece? ¿Lo ves muy grande?

-¡ Sííí... y muy alto!

- Una vez fuimos de excursión al Pedraforca y subimos hasta la cima ¡Uf qué cansancio, ya no podía más! Entonces vi que es grandíísimo y muy, muy alto.

- Dicen los humanos que las buenas personas, cuando mueren, van a él. Y vosotros los galgos al morir cruzáis el Arco Iris. ¿Nosotros, los sin pedigrí, los mestizos, adónde vamos?

- Anda, anda, que todos somos iguales.

-¡Pero...es tan grande este cielo, que es una pena, si está vacío!

-¡No, no está vacío!

- Aparte de alguna nube, yo no veo más que el Sol al que no puedo mirar de

frente. La Luna, sí que la puedo mirar. En ocasiones es redonda como una naranja, a veces, parece un trozo de sandía. ¿Será tan coqueta que le gusta cambiar de vestido?

- ¡No, Bruna, no! La Luna tiene diversas fases: Luna Nueva, Cuarto Creciente, Luna Llena, que es cuando tú la ves, igualita a una naranja, y Cuarto Menguante, cuando tú la ves como una tajada de sandía.

- ¡Ah, sí! Cuarto Menguante. Me gustaría sentarme en su puntita. Quizás, vería el mar.

- ¡Escucha, Bruna! Éste es un pequeño poema que sabe la niña de casa. Lo aprendió en su escuela. Lo entenderás, pues a nosotros nos hablan en catalán.

"La lluna està contenta ja tomba a quart creixent, quan és la lluna plena s'amaga tot rient.

La lluna s'entristia ja tomba a quart minvant quan és la lluna nova s'amaga tot plorant".

- ¿Sabes, Bruna? La Luna es el satélite de la Tierra. Tiene movimiento de rotación y de traslación alrededor de la Tierra y siempre nos muestra la misma cara. La Luna también tiene su poder en los mares: las mareas son suyas.

- Pau, ¿hay más cosas en el cielo?

- Verás, Bruna. El Sol es el astro Rey, que a su vez tiene varios astros o cuerpos celestes que se mantienen unidos por su gravitación. Están los planetas y sus satélites. Los antiguos de Grecia y Roma tomaron algunos nombres de los planetas y se los adjudicaron a sus dioses, que vivían en el Olimpo. Entre ellos siempre había trifulcas, peleas y traiciones. Se casaban, tenían amantes, hijos ilegítimos.... Todo un culebrón, de estos de la tele.

La Luna y el Sol a veces forman eclipses. Parece que se encuentran, se detienen y charlan un ratito. Y debido a una gran complejidad que yo no te sé explicar... se forman las estaciones del año. Se trata de un ciclo que nunca para. ¡Y vuelta a empezar, Bruna, así es la naturaleza!

- ¿Y qué más?

- Nos faltan los vientos.

-Verás, te los voy a decir en catalán: "Tramontana" es el viento del Norte, es bastante frío y muy, muy fuerte. "Gregal" nos viene del N.E. "Llevant" es del E. "Xaloc" S.E. "Mitjorn" ¡Qué bella palabra, Bruna!, nos viene del S. Es un viento tibio "Lleveig o Garbí", éste no te sabría explicar cómo es. "Ponent" es del O. E. "Mistral", otro bonito nombre y es del N.O

-¡Te das cuenta, el cielo está vivo y concurrido! El crepúsculo va extendiendo su vestido de noche... las luciérnagas empiezan a brillar, en las charcas, las ranas empiezan su canto... Entremos en casa. Hay que cenar, y dormir.

-¡Pau, Pau, dos cositas más!

-¿Qué quieres ahora, Bruna?

- Dime, ¿qué es una agüita que cae del cielo y me moja? ¿Y unos copitos blancos que son muy fríos? Si los piso... ¡Zas,zas! ¡Y me caigo...!

- Bruna, mañana será otro día. Controla tu curiosidad.

-¡Yo alucino! ¿No sabía que fueras tan instruido?

-¡Nada de nada, sólo veo los documentales de la 2 y el 33!

Lidia Bosch, Categoría D

EL CIELO

Si le preguntas a la gente de qué color es el cielo, casi todos responderán que azul. Pero para mí hay más de un cielo, tantos como colores pueda tener.

En la ciudad no nos detenemos a contemplarlo, tenemos demasiada prisa, nuestro trabajo y preocupaciones nos impiden hacer un alto en nuestra rutina diaria para disfrutar de él y de todos sus matices. Además, la contaminación, tanto ambiental como lumínica, tampoco ayuda mucho.

Recuerdo el cielo en primavera, en mi pueblo natal, cuando era una niña llena de ilusiones y me tumbaba en el campo junto a mi hermano pequeño. Mirábamos el paso de las nubes blancas, de algodón, que destacaban sobre un fondo azul y limpio. Imaginábamos que aquellas nubes eran figuras. Veíamos ángeles, palomas, ovejas, caras de personas e incluso pensábamos que aquellas nubes de algodón se podían comer, como las de azúcar que vendían en la feria que cada año, por agosto, se instalaba en nuestro pueblo.

También recuerdo el cielo gris que anunciaba tormenta y los rayos resplandeciendo en la lejanía. Si estábamos en el campo volvíamos rápidamente a casa, intentando evitar el cobijo de los árboles porque sabíamos que era muy peligroso. Desde pequeña mis padres me decían que no lo hiciera porque los rayos se sentían atraídos por los árboles, igual que las polillas por la luz. A mí me daba miedo el estruendo del trueno, pero mi padre me tranquilizaba y me decía que no le tenía que tener miedo al trueno porque sólo era ruido, que lo que sí que era peligroso era el rayo, porque éste sí que podía hacer daño, matando o provocando un incendio. También me enseñó un truco para saber si la tormenta estaba cercana o lejana. Decía que después de ver el relámpago teníamos que contar los segundos que pasaban hasta que se oyera el trueno y mientras menos tiempo pasaba entre uno y otro, más cerca estaba la tormenta.

Lo mejor de los días de lluvia era que, a veces, si salía el sol podíamos ver el arco iris en todo su esplendor. Mis amigos y yo competíamos para ver quién podía distinguir más colores, y la verdad es que era muy difícil poder percibir los sie-

te. Otro cielo que nunca olvidaré era el rojizo de la puesta de sol. Aunque para mucha gente este cielo es muy romántico, los más viejos del lugar temían este color porque les traía tristes recuerdos porque, durante la guerra civil, todo se tiñó de gris y rojo por el fuego y los bombardeos. Aunque yo nací en plena guerra y no lo puedo recordar, sí que recuerdo los rostros de mis vecinos y de mis padres al mirar el cielo y la tristeza que veía reflejada en ellos al evocar aquellos duros momentos.

Pero si me dijeran que eligiera un cielo, elegiría sin duda el cielo nocturno. No hay nada más hermoso que el cielo de luna nueva, cuando las estrellas brillan en su máximo esplendor. Mi madre me enseñó a distinguir las diferentes constelaciones: la Osa Mayor y la Osa Menor, el Carro, Orión, e incluso algunos

planetas como Venus, al que llamábamos el Lucero del Alba. Desde ese maravilloso cielo cuajado de estrellas también podíamos distinguir nuestra constelación, la Vía Láctea, a la que todos llamábamos el Camino de Santiago.

Durante la noche de San Lorenzo disfrutábamos con la lluvia de estrellas y mis padres me decían que, cada vez que viera caer una, podía pedir un deseo. Muchos se cumplieron, otros no, pero siempre recordaré lo feliz que fui en aquellos momentos.

Guadalupe Fernández, Categoría E

MANTELL D'ESTELS INFINITS

Aquella nit havíem decidit transportar les hamaques i les mantes a la clariana del bosc i ajeure-nos-hi per contemplar amb el cos calmat i l'ànima en pau aquell espectacle que es descobria davant nostre amb l'arribada de la foscor. A la ciutat hagués estat un fet insòlit, un d'aquells esdeveniments dignes de ser publicats a la primera pàgina de tots els diaris. Era inimaginable que la claror enlluernadora d'un mantell d'estels infinits hagués visitat el centre de la ciutat, apagant la llum dels fanals, mostrant la ruta del caminant nocturn, provocant la reconciliació dels amants enfadats, deixant un seguit de boques obertes o generant una apagada global de caixes idiotes.

Aquella nit volíem respirar profundament, recuperant la fe i l'esperança amb la bellesa sublim de la natura. Quin efecte tan revitalitzant i tan energètic... quedar-se fixament atordit mirant aquells puntets lluminosos, sorprenent-nos com infants amb els seus moviments fugaços i permetent que apareguin els sentiments més nobles. Ens retorna als orígens i ens recorda que hem de ser més atents amb la nostra mare terra.

Callades les paraules... només se'ns escolten lleugers sospirs de satisfacció i algun ooohhh d'admiració. Els nostres cossos relaxats i un lleuger i permanent somriure als llavis. La resta silenci, el silenci que posa de nou les coses al seu lloc i que ens torna a fer conscients d'allò que és realment important.

Potser si a la ciutat poguéssim observar mantells d'estels infinits cada dia retrobaríem més fàcilment l'equilibri i la calma o potser al segon o tercer cop ens hauríem immunitzat del seu efecte màgic.

Carme Garcia, Categoria E.

RUTA MODERNISTA PER SABADELL

Els alumnes d'anglès inicial i funcional van fer una ruta pels edificis modernistes més emblemàtics de Sabadell. Aquí teniu algunes de les seves opinions sobre la visita.

A CULTURAL ENGLISH TOUR TO "SABADELL MODERNISTA"

El dia 12 de Maig vam donar-nos el gust de fer una visita cultural per casa nostra, o sigui, per Sabadell, pel que dèiem de cultural, vam fer un recorregut pel modernisme de la ciutat, però vam ser únicament els estudiants d'anglès II els que vam poder gaudir d'una visita doblement cultural, amb anglès i art, sobre els detalls del modernisme.

Vam començar la visita a l'Hotel Suizo davant l'antiga estació de RENFE. Ens van detallar l'estil modernista mostrant-nos la façana, l'esgrafiat, la forja, el trencadís, etc.

Vam continuar pel carrer Indústria veient alguns detalls de la façana, com els rèptils, i altres de l'edifici de l'Arxiu Històric de Sabadell o Casa Ponsà. Després a la cantonada del carrer Concepció vam poder observar i comentar quatre detalls de la façana del Despatx Sallarès i Deu, (Aigües de Sabadell); a més del que es feia a un despatx, vam fer el comentari de la primera paraula que aprenien els treballadors nouvinguts: "plegar". Vam continuar pel carrer

Concepció cap al carrer Illa. A la cantonada vam poder observar una ampliació de l'edifici Casa Buxó on van construir una torre amb una teulada que recorda les teulades d'edificis xinesos; també vam comentar quatre detalls sobre com vivien les famílies benestants. A partir d'aquí vam arribar fins al carrer Sant Llorenç, on vam continuar veient la façana d'un altre despatx modernista, Genís i Pont, veient els detalls de la seva façana incloent-hi algun que altri ratpenat. També vam veure com després, l'estil va canviar a línies rectes com les de l'antiga "Maternitat". Vam tornar al carrer Indústria on vam poder observar el despatx Lluç i l'escola Sagrada Família on també vam fer els corresponents comentaris. Per fi vam passar a la part més forta i dura que és

l'edifici de la Caixa de Sabadell on vam passar prou de temps veient i comentant la façana. Després vam visitar l'interior i per finalitzar vam anar a l'edifici de l'antiga Escola Industrial on vam poder contemplar una obra singular de forja.

Bé, doncs això és el que vam fer, si això ja és prou interessant, només per la singularitat d'edificis, afegiu l'interès que teníem per fer una pràctica en anglès prou seductora, per perdre un xic el respecte a aquesta llengua estranya i llunyana que ens està envaint cada dia més. Tanmateix la guia va saber explicar-se sense cap problema i de forma prou intel·ligible per als futurs angloparlants.

Animeu-vos doncs, val la pena ampliar els coneixements culturals sobre els di-

ferents estils i representacions d'Art i a més és gratuït. S' explica també en català i només s'ha de demanar a les entitats adients, Museu d' Història de Sabadell, Museu d'Art de Sabadell, Ajuntament de Sabadell i l'Obra Social de La Caixa Sabadell. Qualsevol d' ells poden fer que sigui possible la visita. Què espereu doncs!

Antoni Caba, anglès funcional matí

RUTA MODERNISTA PER SABADELL

"Good morning and welcome. My name is Alba and I work as a guide for the city's museum of art." Així va començar una ruta per diferents edificis modernistes de la ciutat, en companyia de la Sílvia, la nostra professora d'anglès i un grup de companys de classe.

La cita era el dimarts a les 11.30, però uns quants vam quedar una hora abans per esmorzar junts i petar la xerrada just davant de l'Hotel Suís, punt de partida de l'excursió cultural.

Passaven de les 11.30

quan va arribar l'Alba que era la guia i que ens faria totes les explicacions en anglès. Va començar per l'Hotel Suís i ens va explicar totes les tècniques, els detalls modernistes de l'edifici, els dibuixos esgrafiats a les parets així com el

nom de "Hotel" utilitzant la tècnica del trencadís tan utilitzada per Gaudí. Es curiós que la lletra "i" de "Suizo" està posada del revés per donar-hi el toc personal.

Després vam anar a la casa Ponsà, actualment seu de l'Arxiu Històric de Sabadell, al col·legi Sagrada Família, al despatx Sallarès i Deu, on avui hi ha les oficines centrals de la companyia d'aigües, i així vam anar fent un recorregut molt interessant. En arribar a la Caixa de Sabadell vam entrar a l'edifici i vam poder gaudir dels impressionants vitralls de la façana interior. Creuant pel pati vam arribar a l'escola d'arts i oficis (Escola Industrial), punt final de la ruta.

observar-les em pregunto: Com és que no les havia vist abans?

Era aproximadament la 1.30 quan vam acabar. Van ser dues hores de viatge pel modernisme que ens van passar volant. Des d'aleshores quan surto al carrer em miro els edificis d'una altra manera, i em fan aturar-me cases que fins ara em passaven desapercebudes i en

Toni Hernández Borrás, Anglès inicial matí.

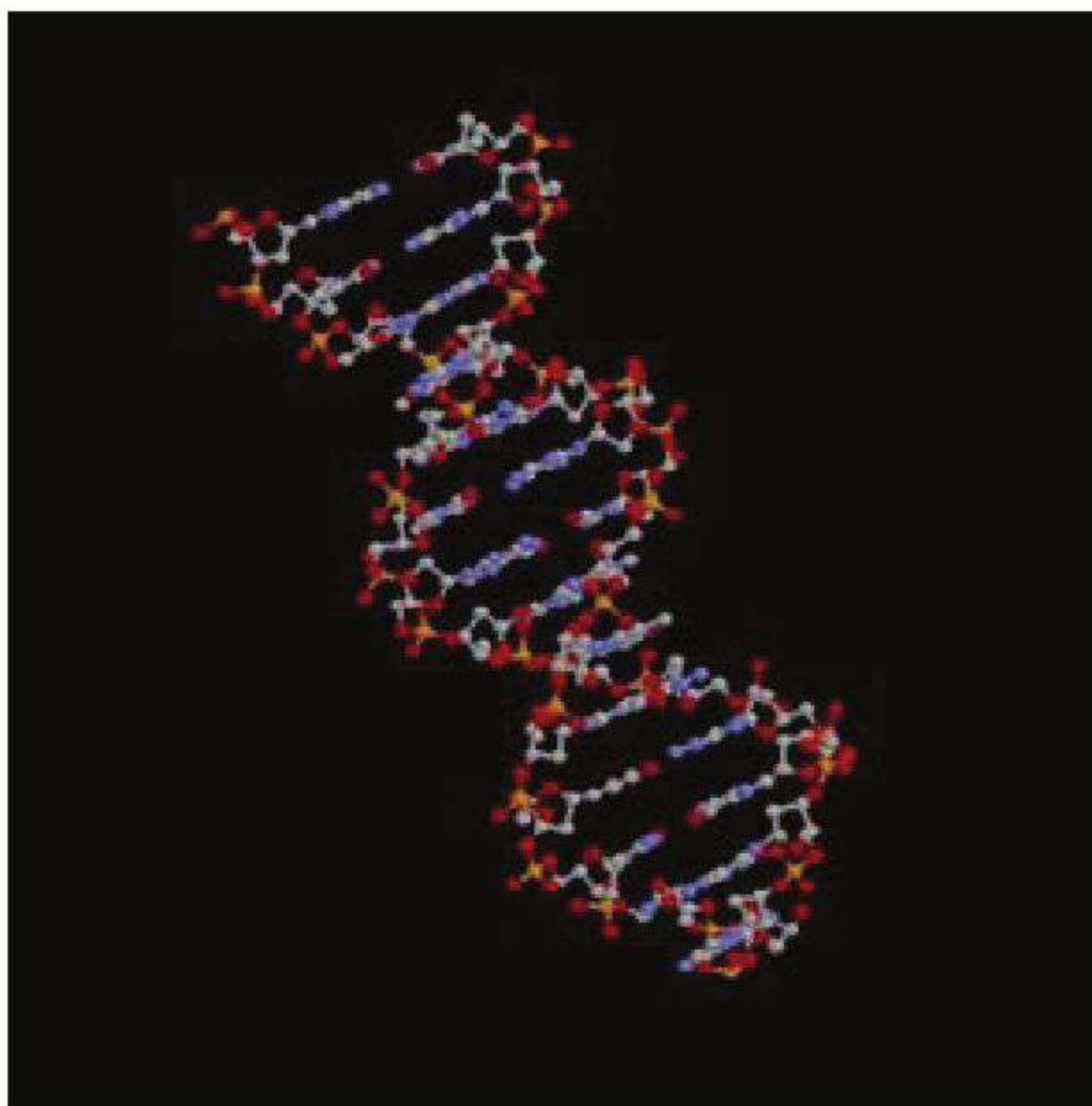

PER QUÈ ...?

Voleu conèixer alguns enigmes? Els professors han proposat als seus alumnes algunes qüestions sobre les quals fer recerca. Aquí teniu les indagacions que han fet els alumnes. Esperem que descobriu i apreneu moltes coses en aquesta secció.

LES LLEIS DE L'HERÈNCIA

Estava prenent un cafè, era un matí de molt fred. Una noia esperava a la porta. L'aire gelat feia que arrugués el front. El nas el tenia ben vermell. Els llavis se'ls protegia amb un color tirant a marró. La boca era molsuda i sensual. El coll estava tapat per una gruixuda pasmina índia. La noia va obrir la porta del cafè i es va seure a prop meu i vaig poder observar-la millor.

Es va desprendre de l'abric. Després va entrar al cafè una parella de mitjana edat, vaig pensar que serien els pares. Però no! No s'assemblen gens. La noia té el nas més rodonet que la mare... i els llavis no són del pare. Potser de la mare... bé, no se sap mai això. Vaig continuar amb la inspecció de forma dissimulada, amb les ulleres fosques no es podien adonar de la meva xafarderia.

El pare quasi no tenia pestanyes. La filla tenia com un ventall a cada ull. Aquests eren grans i expressius, com una finestra que s'obre al món ... d'un color de mar en calma. Els de la mare eren com els d'una beduïna del desert, ben negres. Ni tan sols les celles eren familiars. La mare amb unes arracades petites, la filla amb unes grans criolles, negres, aquest detall em demostrava que ni tan sols en les orelles, mare i filla eren semblants.

El color de la pell era fictici es notava que la noia havia passat o passava pel centre de bronzejat, les mitges de xarxa deixaven veure'n el color. I la faldilla mini la llargada de les cames.

Tenia jo la curiositat de com serien el color dels cabells? Quan es va treure el barret va ser com una cascada d'or, uns llargs cabells van cobrir-li l'esquena, eren com de seda de la més preciosa.

Bé, el seu aspecte general era el de la joventut, sana, dinàmica y plena de feminitat. Però la meua curiositat no estava satisfeta. Quin era l'avantpassat del qual ella havia pres la semblança? On eren les lleis de l'herència?

Al cap de poc el misteri va quedar resolt, quan la porta del cafè es va tornar a obrir. La noia es va aixecar i amb una discreta alegria va dir... hola, tieta. Era el seu retrat... però amb vint anys més.

Lídia Bosch. Ges II.

SOTA LA PALMERA

Seieu a l'ombra de la palmera i oblideu el món que us envolta. Quin bon llibre o pel·lícula us permetrien acabar d'assaborir aquest moment?

EL AÑO DEL DILUVIO

Us recomano el llibre d'Eduardo Mendoza que té per títol *El año del diluvio*. Em

Eduardo Mendoza

El año del diluvio

sembla molt interessant perquè està ambientat en la postguerra espanyola i tracta, mitjançant una història d'amor, de com estaven situats cadascun dels estaments de la societat: l'església, els cacics, la guàrdia civil, etc. És molt maco i a més l'autor és barceloní i té una àmplia bibliografia. Una altra de les seves novel·les és *Sin noticias de Gurb*.

Us deixo amb la reflexió que cada dia s'ha de llegir, encara que no sigui el llibre recomanat en aquest article.

M^a del Mar Pedraza, GES II.

FRUTART

Us recomano que gaudiu mirant aquesta pàgina web: frutart.com

És d'una noia que es diu Judit Comes i és una escultora de fruites i verdures de veritat. Tota una artista lleidatana!

Mireu a les imatges el que pot fer amb un formatge o amb una síndria!

M^a del Mar Pedraza, GES II.

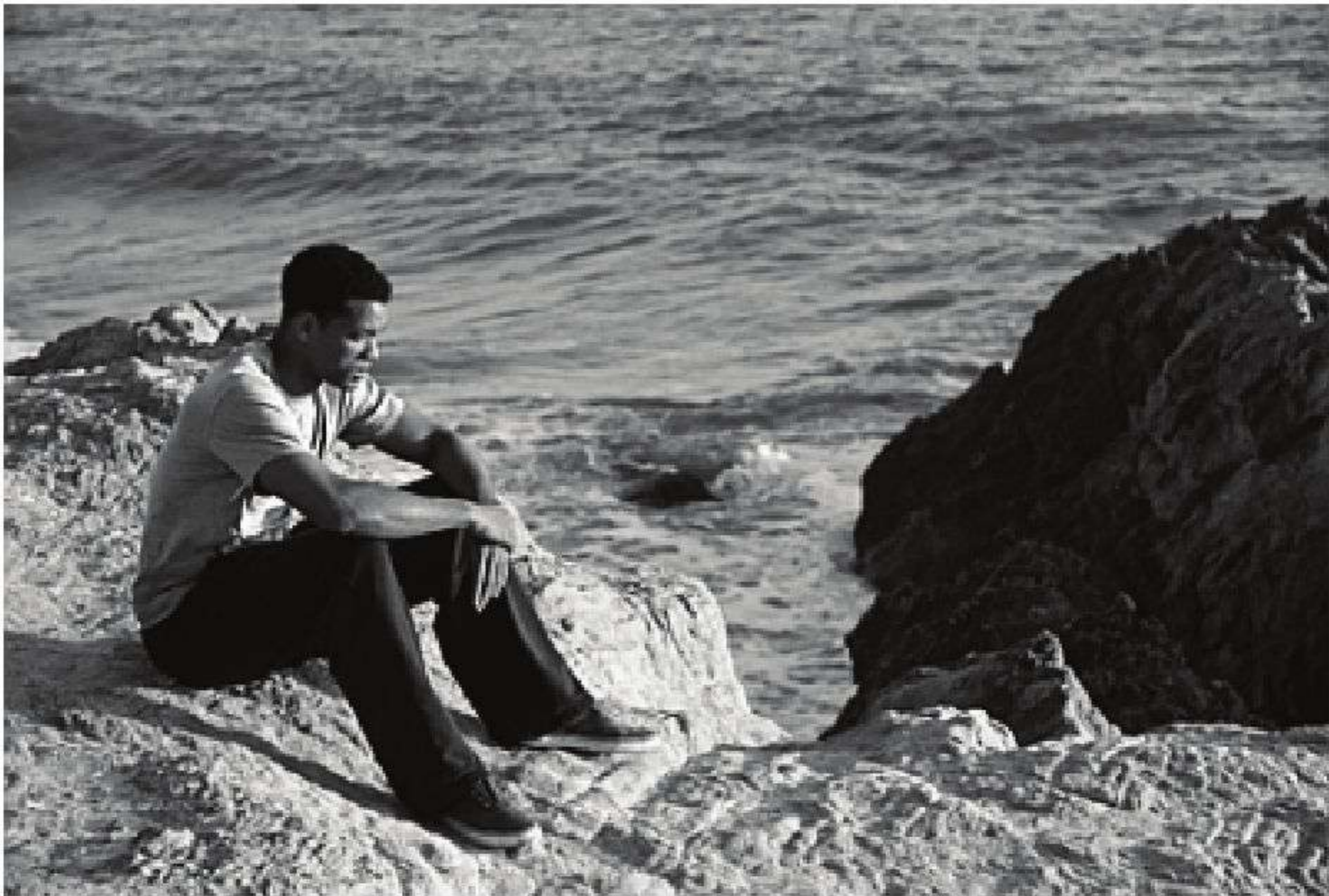
SET ÀNIMES

Mai m'hauria imaginat que una persona sana voldria donar els seus òrgans per a salvar altres vides.

Això passa a la pel·lícula *Set ànimes*, que tracta d'un noi que té un accident per una negligència al conduir. En aquest incident moren set persones, i des d'aquest moment el personatge buscarà set ànimes a qui ajudar.

Crec que aquesta pel·lícula té un gran valor, ja que aquesta persona se sent tan culpable que tracta d'alliberar-se ajudant gent que realment ho necessita. Jo la recomano perquè ens fa ser més conscients d'alguns fets i ens brinda una profunda reflexió.

Vilma Garzón, GES II.

ENTRETENIMENTS

Acudits, sopes de lletres, sudokus... Per a què us ho passeu d'allò més bé!

Sopa de letras

En el mundo conviven un montón de países. No tienes que conocerlos todos, pero al menos intenta encontrar estos siete en la sopa de letras:

MÉJICO
ARGENTINA
FINLANDIA
PERÚ

RUANDA
EGIPTO
PORTUGAL

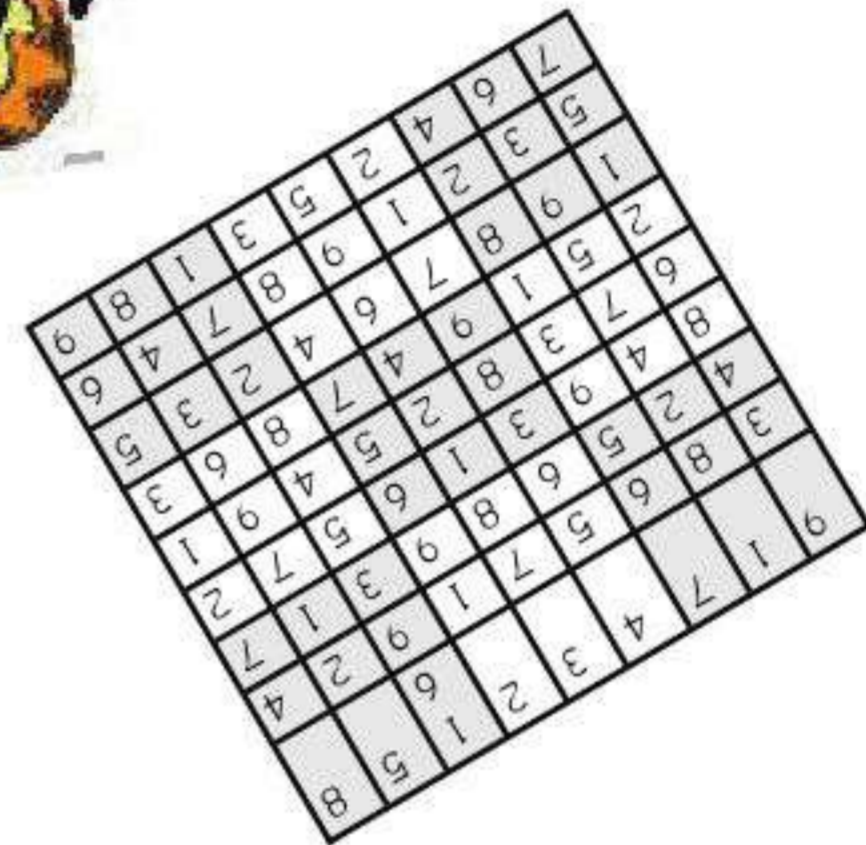

D	L	E	I	E	M	B	E	L	D	I	E	H
G	J	K	E	I	V	M	S	L	G	Ñ	E	I
K	F	I	A	R	G	E	N	T	I	N	A	E
A	I	G	M	B	K	E	K	G	K	F	T	J
I	O	E	F	K	T	I	L	K	E	K	D	
D	I	R	J	F	O	D	A	D	N	A	U	R
N	O	E	I	F	I	G	K	T	K	F	K	F
A	P	D	C	E	U	G	N	F	T	J	T	I
L	K	E	O	T	I	D	K	E	K	D	F	O
N	K	F	R	D	I	E	Y	F	K	R	G	I
I	K	O	I	U	K	T	K	F	K	F	D	O
F	P	K	E	I	Z	O	T	P	I	G	E	I

A ver si ponéis a prueba vuestra capacidad mental

Juega bien tus números

			4	3	2			
3			5					2
4					9			1
		9		1			7	2
6								1
2	5			4		8		
	9		7					
	3				8			5
			2	5	3			6

Chistes cortos. Espero que os gusten:

Entra una señora a la carnicería y dice:
Deme esa cabeza de cerdo de allí.
Y contesta el carnicero:
Perdone, señora, pero eso es un espejo.

En un barco viaja un español y un inglés. El inglés se cae al agua y grita:
iHelp! iHelp! iHelp!
Entonces dice el español:
Gel no tengo, pero si quieres shampoo.

¿Sabes que el otro día se cayó mi madre por el balcón y ahora está en el cielo?
Pues, icómo rebota tu vieja!

¿Qué le dijo una pompi a otra pompi?
Entre nosotras hay un soplón.

Había una mujer pero tan fea, pero tan fea, que hasta el sueño se le espantaba.

No Dejes de Sonreír

Los colmos:

¿Cuál es el colmo de un pintor?
Echarse un pedo tricolor.

¿Cuál es el colmo de un fantasma mafioso?
Que le diga a la policía: No me atrapará vivo.

¿Cuál es el colmo de ser vago?
Levantarse dos horas antes, para estar más tiempo sin hacer nada.

¿Cuál es el colmo de un enano?
Que lo pare un policía y le diga, ¡ALTO!

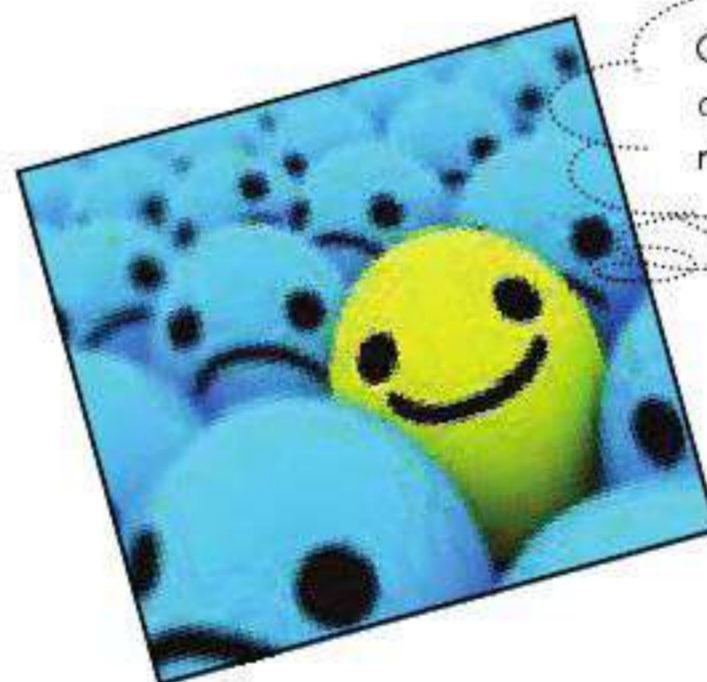

LOS MEJORES CHISTES VERIFICADOS

En un carro iba una pareja de casados pero iban peleados, al pasar frente a una granja el novio vio unos cochinitos y le dijo a la mujer:
¿Familiares tuyos?
Y ella le contestó:
¡Sí, mis suegros!

Había una vez un chico que le quería decir cosas bonitas a su novia y fue donde su profesor de literatura y el profesor le dijo: Dile esto: tienes ojos de lucero, tu boca es de cristal y te bajaron del cielo por un corte celestial. "Y el chico fue corriendo donde su novia repitiendo lo que el profesor le había dicho y cuando llegó donde su novia le dijo: Tienes ojos de becerro, tu boca es de corral y te bajaron del cielo por bruta y animal."

La maestra le pregunta a Jaimito:
-Si yo digo fui rica, es tiempo pasado, pero si digo soy hermosa, ¿qué es?
-Exceso de imaginación.

Quizás a todos no le haya gustado pero alguien en el fondo se ríe.

ENGLISH

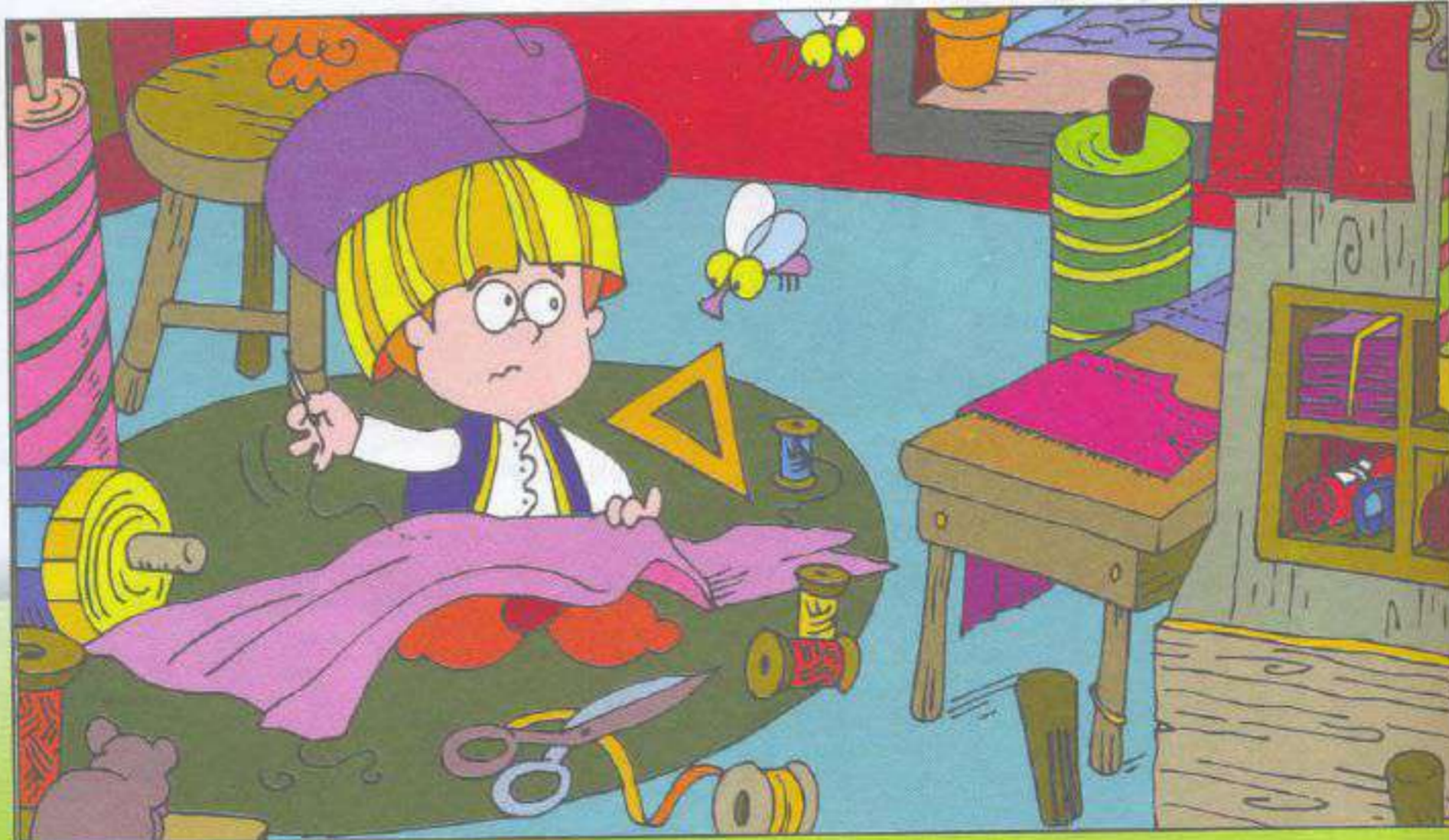
CORNER

62 TAYLOR MADE

Can you spot the FIVE differences between these two pictures?

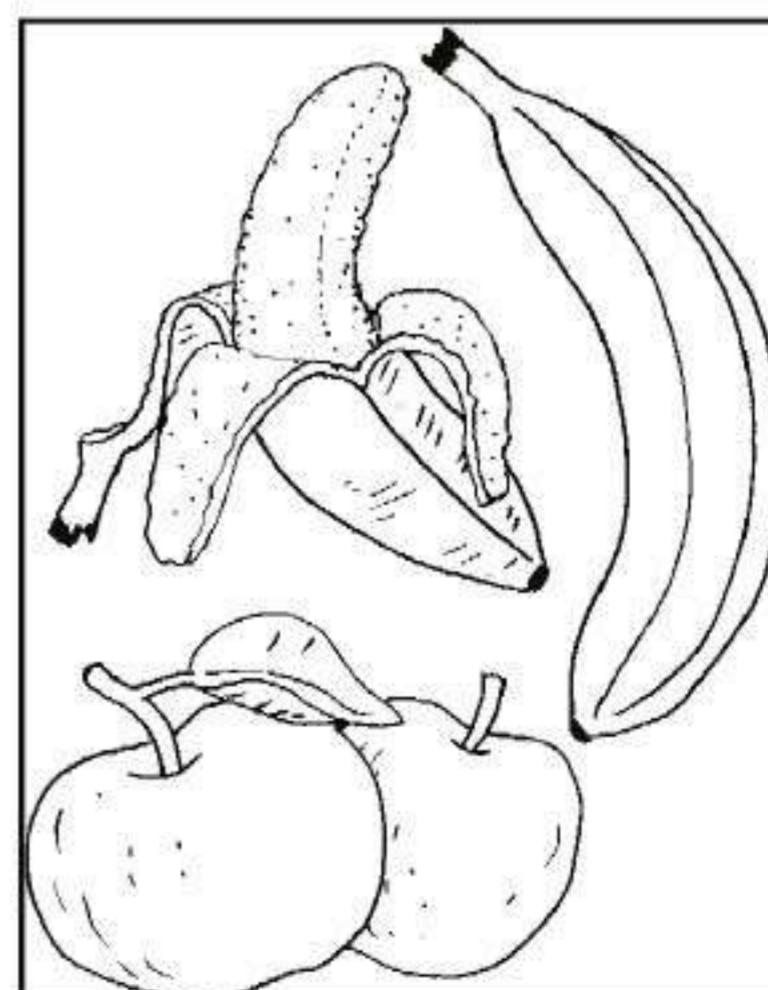
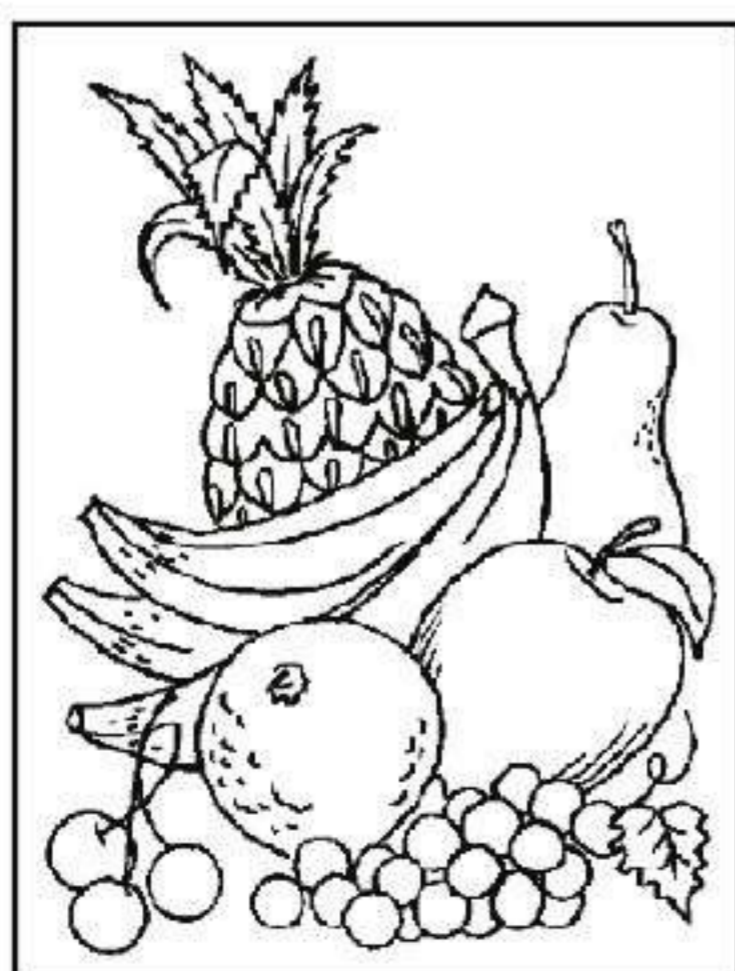
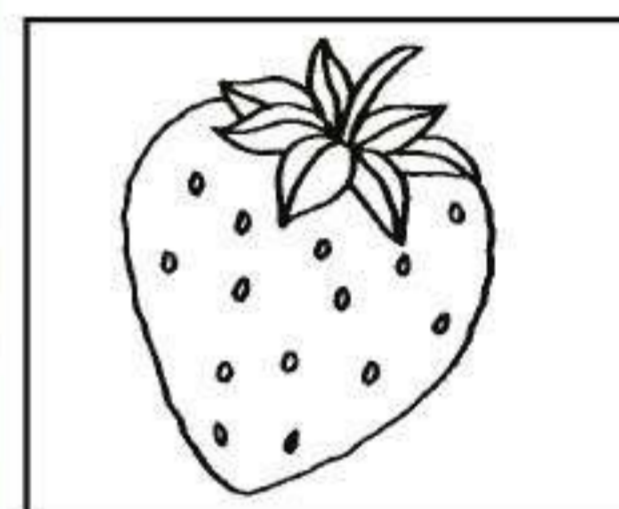
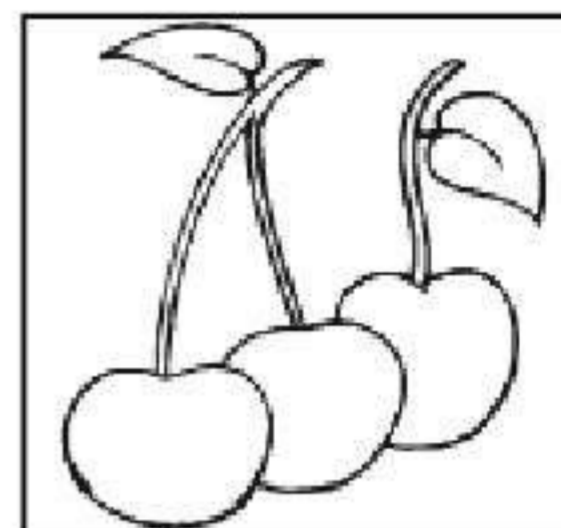
Find these fruits and vegetables in the grid below: APPLE—BANANA—
BROCCOLI—CAULIFLOWER—NECTARINE—ORANGE—RASPBERRY—TURNIP

FRUIT 'N' VEG STALL

Find these fruits and vegetables in the grid below.

APPLE • BANANA • BROCCOLI •
CAULIFLOWER • NECTARINE • ORANGE
• RASPBERRY • TURNIP

C	C	P	X	J	W	Y	M						
S	A	N	D	P	U	A	M	Q	B	H			
E	U	E	D	I	C	E	P	U	T	R	S		
O	L	C	Q	W	U	V	P	V	L	A	S		
O	R	F	A	F	V	C	J	D	E	P	B	B	F
A	L	R	G	A	I	V	B	J	R	T	M	O	K
N	O	I	N	J	X	E	T	M	O	K	M	C	H
G	W	E	E	N	W	J	R	U	H	G	C	H	F
S	R	I	Y	N	F	T	K	P	O	L	H		
K	S	I	P	A	Y	U	K	L	H				
H	P	T	R	A	N	A	H	I	X				
C	G	K	E	N	I	A	S	B					
D	T	J	V	E	V	B							
U	H	U	P	W									

ASSOCIACIÓ ZITZÀNIA

Des de la Comissió de la Revista us animem a participar en les diferents activitats que s'organitzen a l'Associació Zitzània: tallers, sortides, xerrades, tertúlies, etc. Aquest curs s'han portat a terme les següents activitats: ioga, sevillanes, pintura a l'oli i preparació per a les proves d'accés a la Universitat per a majors de 25 anys. Els tallers s'han realitzat al Centre Cívic de la Concòrdia, al Centre Cívic de Ca n'Oriac i al CFA Concòrdia.

Des de l'Associació Zitzània es vol agrair la participació dels alumnes en el primer concurs de fotografia que es va organitzar durant el primer trimestre. Va tenir un gran èxit i una bona acollida.

Finalment, us volem fer saber que aquest curs també ens hem anat de viatge. Enguany, La Zitzània ha organitzat un viatge a Roma, que com és habitual s'ha fet durant el pont de La Salut de Sabadell. Hem passat uns dies fantàstics. Ciao!!!

AUMNES COL·LABORADORS DE LA REVISTA

Carmen
Bahamonde

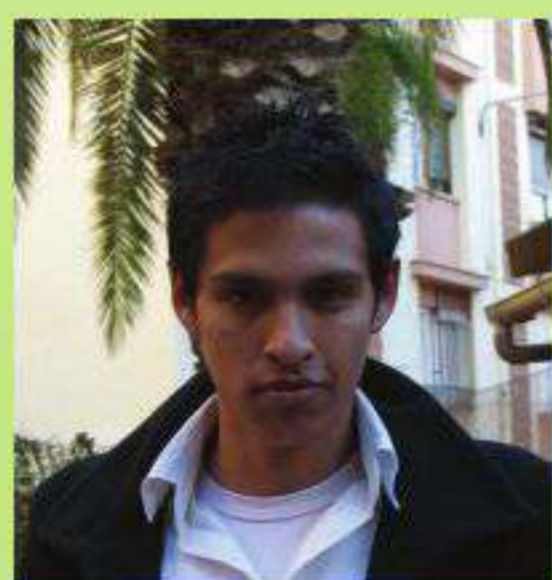
José López

Antònia Vidallet

Ana Martínez

Andrés Vega

María del Mar
Pedraza

Joan Prat

Carlos Michael
Macías

Llorenç Lozano

Esmeralda
González

*A partir d'ara
podràs consultar
la revista a través de
la pàgina web de la
nostra escola:
www.xtec.cat/cfaconcordia/*